

Toisten makaamissa

Oma retkeilyvaunu peteinen tuli myytyä keväällä pois. Emme jaksakaan enää reissata. Me ikääntyneet. Vaunu lähes vietiin käsistä ja asia jäi hieman vaivaamaan, että menikö liian halvalla. Ehkä se olisi sittenkin pitänyt säilyttää parkkipaikan täyttönä ja vierasmajana.

Sitten mieleni muuttui, kuten saattoi arvata. Kyllä reissu pohjoiseen olisi poikaa vaunulla, jolla matkatessa ei kortteeria tarvitse etsiä ja kaikki tavarat mahtuvat mukaan. Halu pohjoiseen tuli niin polttavaksi, että muutuinkin ahkeraksi ja panin parastani. Käytin rouvaa jopa lavatansseissa, ja niin hän suostui lähtemään vielä kerran Lappiin ja Norjaan saakka. Nyt vuokravaunulla.

Lähdimme reissuun ennustettua myrskyä pakoon, ohitimme tarkalla ajoituksella Oulun seudulla olevat sateet ajaen Kajaanin ja Ranuan kautta. Ja tulimme Rovaniemelle juuri sateen lakattua siellä. Olimme arvuutelleet taitavasti sääennusteita. Ensin siis ajettiin pitkä päivätaival pohjoiseen, josta olimme varanneet vuokralle pienen retkeilyvaunun.

Matkaan oli varattu 11 tuntia, ajoajan ollessa 7 tuntia. Rouva ennätti hyvin käydä uimassa Paltamossa. Liikuimme omin eväin auto täynnä tavaraa. Sivuteiltä löytyi paikkoja perhepissalle, ukko, akka ja koira yhtä aikaa. Suunnitelma oli matkailla kiireettömästi Lapissa ja käväistä Pohjois-Norjassa kiikaroimassa valaita. Lintuinfluenssan takia lintupahtoja vältellen.

Lounaseväitä syötiin alkavan reissun auvoisissa tunnelmissa Kajaanin linnan raunioilla.

oli tuulinen päivä

Olimme varanneet Rovaniemeltä pienen, kevyen Poksi asuntovaunun. Sellaisen tilaihmeen pitkittäisvuoteilla, jonka sisälläkin mahduin seisomaan lähes suorana. Lähes kaikkea tarpeellista oli varustuksessa varapyörää myöten.

Mutta oliko vaunu reissukunnossa. No eipä oikein. Nihkeästä vuokraajasta välittämättä testasimme vaunun toimintoja. Kaasua oli riittävästi pullossa, lämmin jääkaappi käynnistyi, sytytin liedelle löytyi viimein itseltä ja vaunun lämmityslaittekin toimi. Sähkökytkentä autoon vaati kahden miehen aherryksen, eikä lukittunut silti oikein. Vettä ei ollut saatavissa vuokraajalta, mutta olin varannut sitä reissulle mukaan. Lisäsin vettä itse vaunun vesiskanisteriin ja ahersin sen ahtaaseen koteloon. Sitten kokeilemaan tiskialtaan rentoa vesihanaa, ja vesipumppu toimi hyvin, sillä vettä suihkusi WC:n rikkonaisen vesihanan juuresta lattialle ja vuokraajankin päälle. Hah hah, näin jälkikäteen sanottuna.

Oli aika keskeyttää vuokraus. Ei ilman vettä pärjää ollenkaan. Rouva oli sillä välin jo ennättänyt maksaa viikon maksut. Tilisiirto tehtiin toisinpäin ja saimme rahamme takaisin, vakuusmaksun pikku viiveellä. Huijauksesta ei siis ollut kyse.

Alkoi tiivis yöpaikan etsintä, malliin ekakerran elämässä. Rouvan näppäret sormet kekkasivat kännykällä lähistöltä edullisen motellin, joka näytti jo hieman rapistuneelta. Uskaltauduimme respasta kysymään ja paikalta löytyikin siisti edullinen huone minikeittiöllä sekä kylpyhuoneella. Ilman syöpäläisiä. Vastaanotossa oli nuori ulkomaalainen, joten tuntui kuin olisimme sittenkin Norjassa. Otin kahvikupposen kuin kaupanpäällisenä, mutta tyttö lisäsi sen laskuun. Mutta ei hassumpaa, pääsin katsomaan sopivasti TV:n iltauutisia. Naapurihuoneen motoristit nukahtivat myös ajoissa. Hekin olivat jo ikääntyneitä.

Kemissä vierailimme rouvan opiskelukaverin luona kahvilla ja annoimme viemisinä itse leivottuja kierrekanelipullia, vajuuttaen näin matkaeväittemme määrää. Edellisestä tapaamisesta oli jo 40 vuotta, emmekä olisi tunteneet häntä muualla kuin ulko-ovellaan. Koiramme teki valloituksen.

Jatkoimme matkaa kansallismaisemakunta Hailuotoon (*kuva esitteestä*)

Hailuoto on pitkän lossimatkan takana ja koko saari on säilynyt perinteisenä kuin viime vuosituhanelta, kuten yllä lukee ja näkyy. Se oli meille mieleen.

Lossirannassa oli kova tuuli sekä monen maalaisia liitovarjolla surfailevia ja hyppiviä miekkosia. Lossilla jouduimme aivan keskelle seinän viereen, jossa näkyvyyttä merelle ei ollut, sen sijaan moottorin ääni vakuutti perille pääsystä. Ja niitä moottoreita oli molemmilla puolilla lossia.

Marjanimen majakkapihasta löytyi lyhyen etsinnän ja pitkän avaimien etsinnän jälkeen vanhasta punamulta puurakennuksesta siisti, edullinen huone. Matkaruuat mahtuivat suureen jääkaappiin.

Marjanimen majakka ja huone parvella

Tilaa oli, ilmeisesti ihmiset eivät varaa huonetta, jossa sallitaan lemmikkieläimet. Oli hellepäivä ja rouva ui ja kelluskeli meressä, näki merenneitopatsaan kivellä. Se tervehti kädellään ja lähti uimaan pois. Minä köllöttelin petissä puhaltimen ilmavirrassa läkähtymispisteessä. Vasta illalla uskaltauduin ulos ilman jo jäähtyttyä hieman. Merivesi oli yhä sopivan lämmintä uittaa varpaita. Ajelimme saarella katselemassa paikkoja. Kirkkosalmen lintutornilla oli runsaasti nokikanoja ja ruskosuohaukkoja sekä mm. lapasorsia. Merivesi oli aika ylhäällä suomalaisittain ja osa hietikoista veden alla. Auringon lasku jäi kuuropilvien taa.

Rannikolla Hailuodon etelä puolella on tunnetut Kalajoen hietikot, jossa kävimme ihmettelemässä, kuinka valtavasti rannan liepeille oli rakennettu kerrostaloja ja huvialueita lapsille. Ei ollenkaan meitä varten. Ostimme tyhjältä kioskilta jäätelöt ja heti tuli autollinen rouvia kioskille ja he ostivat samanlaiset suklaanougat totteröt.

Muitakin tuli, sillä olimme eläviä jäätelömainoksia.

Jatkoimme etelään Lohtajalle Vattajaniemelle, joka on suurelta osin puolustusvoimien käytössä sekä suojelualuetta, minkä ansiosta alue on säilynyt massaturismilta ja rakentamiselta suojassa.

Rantahietikot ovat suomen laajimpia.

Niemeltä menee pengertie ja silta Ohtakarille, jossa on kalasatama ja runsaasti entisiä kalamajoja kunnostettuna kesämökeiksi, pieni matkailuvaunualue sekä seurakunnan leirikeskus, josta meille löytyi yöpaikaksi kahden hengen vaatimaton maja. Sisältä maalattu 70-luvun hirsimökki ilman mukavuuksia.

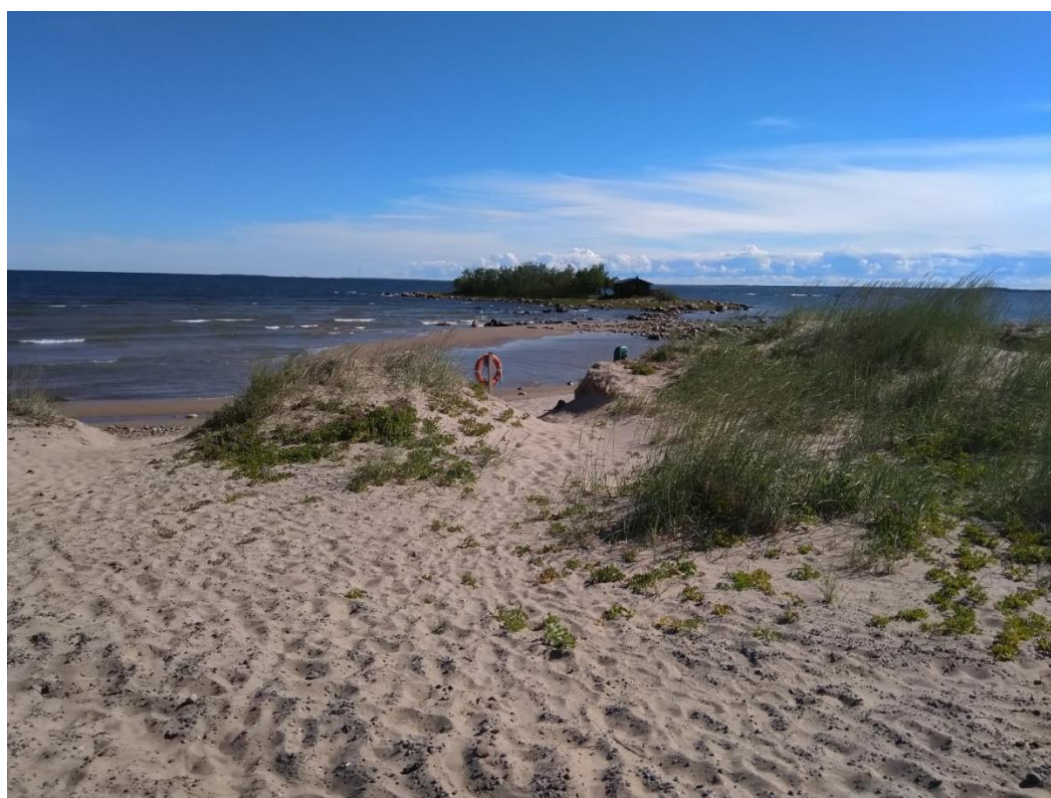

Ohtakarın pooki ja kalamajoja

Tavaroita raahattiin autosta mökkiin pyöreitä irtokivisiä polkuja pitkin edestakaisin, pesuhuoneelle, keittiöön ja viimein takaisi autoon.

Jalkailimme Vattajan hietikolla ja matalalla rannalla sekä teimme kierroksen Ohtakarın vähän tunnetuilla kivikoilla meren puolella, katsomassa

Jotulintarhaa ja uutta leiriläisten versiota siitä. Aurinko laski pilvien taakse.

Nukuttiin yö halvalla ja hyvin, aamulla vielä huoneen loppusiivous, lenkki dyyneillä ja au'revoir.

Rannikon tuulimyllyt hompsivat tienvarren mäntyjen takana uhkaavasti näyttäen seuraavan, kuin ajaen meitä pois kotiin päin. Ja koska meillä oli viikon eväitä vielä runsaasti syömättä, poikkesimme kotimatalla sukuloimaan ja kokkailimme grillimakkarapaistoksen heillekin, perunamuussilla metvursti näkkileivän kera.

Rouvan mielestä reissu oli ihan mukava, koska ajaminen jäi suhteellisen lyhyeksi, hän pääsi uimaan useita kertoja ja olihan vieraiden makaamissa paikoissa vaihteeksi mielenkiintoista majoittua.

Minulle matka oli pieni pettymys, sillä Pohjois-Norjassa käynti oli ollut aivan vähällä toteutua. Rouvan ystävällisyys ja halit lievittivät haikeutta, kun hän lohdutti minua. No, en itkenyt, sillä miehen on kestettävä kuin miehen.

Ensi kerralla vuokraan retkeilyauton tunnetulta yritykseltä. Maksoi mitä maksoi. Säästyiän tältä reissulta satoja euroja polttoaine- ja vuokrakuluja.